

nøjes med noget, som man vel kalder Garantier, men som i Virkeligheden er alt andet end Garantier. Disse Garantier ville jo en anden Dag komme til at foreligge til Forhandling her, og saa vil jeg muligvis faa Lejlighed til at udtale mig om dem i Enkelt- heberne. Jeg tror ikke, at det er nødvendigt for mig i Dag at udtale mig om disse Garantier, da jo enhver, som har blot den mindste politiske Indsigt, vil kunne se, at disse Garantier i Tilfælde af en fremtidig Konflikt — det var jo der, at de skulde virke — ville vise sig at være et ganske simpelt Spindelværk, som der ikke engang vil behøves den overordentlige Viljekraft og Udholdenhed, som den nuværende Regering har lagt for Dagen, til at skære igennem; men at det vil vise sig, at et ganske ordinært Ministerium maatte vil kunne skære igennem disse Garantier. Det forekommer mig, at der ikke behøves megen politisk Indsigt for at kunne se, at det vil kunne ske. Og hvad Ordningen af de foreliggende politiske Strids spørgsmål angaar, er det mig ikke muligt at se, hvor der er gjort den Side, som jeg tilhører, nogen som helst virkelig Indrømmelse. Ja, jeg ser jo nok, at der siges at være gjort Indrømmelser paa de militære Udgifter paa forskellig Maade, men jeg kan ikke tillægge det nogen virkelig Vægt som et Motiv til at gaa ind paa dette Forlig. Thi jeg er fuldkommen enig med den ærede Ordfører om, at vi nu her i Landet ere komne saa vidt, at man fra alle Sider eller i alt Fald næsten fra alle Sider fordrer Indskrænkninger i de militære Udgifter, saaledes at disse Medsættelser, disse Bepærelser alligevel trods Forliget vilde være komne paa Finansloven, om ikke i Aar, saa dog i en meget nær Fremtid. Ja, for mig er der ikke nogen Tvivl derom; thi jeg har i alt Fald haft den Tillid til den store Bevægelse, som er opstaaet blandt os i det sidste Aar, at den vil egne at bringe det til en Medsættelse i Udgifterne paa dette Omraade. Hvad denne Indstilling angaar, er det jo i alt Fald Medsættelser, som kun ere gældende for et enkelt Aar; der er ingen, som ved, hvorledes det paa dette Omraade vil stille sig til næste Aar. De Øre, som bringes fra Landstingets og Regeringens Side, eller som siges at blive bragte fra Landstingets Side, og som maatte bringes for at staffe dette Forlig i Stand, og som maatte vilde blive bragte alligevel, gælde for en væsentlig Del kun for det enkelte Aar, og der var jo ogsaa en Udtalelse fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), der, om end kun paa enkelte Punkter, gik ud paa, at fordi man her havde føjet sig noget

efter Folketinget, havde man paa ingen Maade i Fremtiden opgivet sine Principper, saa jeg tror, at man kan vente i Fremtiden, ja allerede til næste Aar, at se Landstingets, Højres Principper for Finansforvaltningen for en stor Del genoptagne, og saa ser jeg ikke, hvorledes det ret vel skulde være muligt for Folketinget, efter hvad der nu passerer, at sætte sig derimod. Det har som sagt ikke været mig muligt at faa Øje paa en eneste virkelig Indrømmelse, der gøres til den Side, hvortil jeg hører. Jeg hørte ganske vist, da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds talte, at han i Begyndelsen af sin Tale brugte det Udtryk, at der fra hans Side blev bragt betydelige Øre, og jeg spidsede Øre for mulig derigeennem at faa noget at vide, som i Forvejen kunde være mig ubekendt, om, hvad det var for Øre. Men da det kom til Stykket, var det jo kun disse Øre paa det enkelte Aars Finanslov; maatte ogsaa Hærloven blev nævnt; men ellers skal det ikke være muligt at paavise, hvad det er for Indrømmelser, der ere gjorte over for den Side af dette Ting, som jeg tilhører. Og hvis man kunde nære nogen Tvivl om, at den Opfattelse, som jeg her gør gældende, ikke er min Opfattelse alene, men ogsaa er den Opfattelse, som er ledende fra den anden Side, vil jeg blot henvise til en Artikel, som i disse Dage, i Dag og i Gaar, har staaet i tre af Regeringens Blade. Det er deri udviklet, netop hvad Forliget bethder. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle ganske enkelte Linier. Der siges da om de forskellige Indstillinger i denne Betænkning, at det er „intet principielt nyt, der føres ind i Verden ved den Finanslov, vi vente at faa i Dag. Kun det fattigste, tidligere godkendte punktvis, bliver nu godkendt over hele Linien. Det er Landets virkelige Forsatning, som saaledes faar Stadfæstelse i fuldt Maal“. Det er altsaa den Opfattelse, som fra Regeringens og dens Tilhængeres Side maa antages at have været ledende ved dette Forlig, at Landets virkelige Forsatning, som her stadfæstes i fuldt Maal, er den, at hvis Folketinget vil gaa ind paa at bevilge, hvad Regeringen og Landstinget fordrer, saa er det skönt og godt, men hvis Folketinget ikke vil gaa ind derpaa, og man synes, det kan være nødvendigt, tager man det paa egen Haand, og saa hjemler Landets virkelige Forsatning, at den Dag skal komme, da Folketinget gaar ind derpaa. Tager jeg fejl hert, vilde jeg sætte megen Pris paa, at jeg kunde blive oplyst om, hvad det er for Øre, der ydes fra anden Side, hvad det er for Indrømmelser, der naas paa vor Side.